L'Escala

Baixant per l'ampla platja de Sant Pere Pescador, fem camí entre càmpings que exsuden sentors de pinassa i de barbacoa, fruiterars carregats de primícies –o de tardanies, vés a saber–, i un mar grec que empeny les onades cap a la sorra, com si fossin serrells d'acant, per acabar topant amb el promontori vetust de Sant Martí d'Empúries, des d'on ja s'intueixen les primeres pedres de la ciutat antiga.

El dia és un vaixell que avança cap a l'Escala –gràcies, senyor Carner– i la nit és una muntanya de pedra que es dissol a la platja de Montgó.

Entre una cosa i l'altra, el poble viu la seva vida, sota el vol de coloms i gavines que es miren encuriosides les silencioses ruïnes d'Empúries, les arrebossades cases de Cinc Claus, les roques de la mar d'en Manassa, l'illa menuda del Cargol, el prosaic port de Riells i la torre que corona el promontori, corcat d'edificacions, de la punta de Trencabraços.

L'Escala fa olor de música de cobla i té gust d'anxova salada, i entre el clapoteig constant de les sandàlies dels turistes i el petarrelleig de les motocicletes que passen pel carrer Pintor Enric Serra, encara s'hi pot percebre el fru-fru emmidonat de les faldilles de la senyora Caterina Albert i Paradís, l'ànima de la qual descansa eternament en un blanc cementiri marí, amagada darrere una llosa on diu «Víctor Català».

Quan van arribar els grecs a Empúries, la majoria dels déus d'ara no havien nascut i moltes estrelles encara no tenien nom, tot va sorgir del blau, d'aquest blau de l'Escala i potser, ara que hi penso, també del geni d'algú com Carles Duarte, poeta i astrònom, que ha cercat sota la pell de l'aigua i entre els cossos celestials per trobar definitivament que tot és un batec sense fi entre les Muscleres grosses d'Empúries i la Punta del Milà.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/07/08/lescala/855582.html?utm_source=rss